

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha – západ rozhodl v hlavním líčení konaném dne 15.11.2016 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Jurečka a přísedících Evy Králové a ing. Františka Lindourka takto:

obžalovaný

M■■■■ R■■■■,

nar. ■■■■■ v ■■■■■ ■■■■■ v oboru hostinské činnosti, trvale bytem ■■■■■ ■■■■■, fakticky bytem ■■■■■,

je vinen, že

dne 21.07.2015 v době kolem 11:00 hod. v areálu autokempu ■■■■■ v ■■■■■ ■■■■■, část ■■■■■, ul. ■■■■■, bez svolení oprávněné osoby vstoupil přes stanovou předsíň, jejíž vchod za sebou uzavřel na zip, do karavanu v jihozápadním rohu areálu za poškozenou N■■■■ B■■■■, nar. ■■■■■, která zde byla sama, uchopil ji kolem pasu, na což mu poškozená opakovaně řekla, aby ji pustil, on na to ale nereagoval a začal ji hladit jednou rukou po noze, zatímco druhou rukou ji stále držel, kdy poškozená opakovaně projevila nesouhlas s jednáním obžalovaného, a to jak verbálně, tak i snahou vzdálit se od obžalovaného, ač jí obžalovaný stále držel, poté se obžalovaný s poškozenou za jejího stálého držení dostal do stanové předsíně, zde ji jednou rukou držel kolem pasu a druhou ji hladil po noze, během toho na něj poškozená křičela, ať ji nechá být a volala opakovaně o pomoc na svoji kamarádku M■■■■ Š■■■■, na její volání však obžalovaný nereagoval, přitisknutý po celou dobu k jejím zádům a za stálého držení jednou rukou kolem pasu jí druhou rukou odhrnul spodní díl plavek v oblasti rozkroku a prsty se jí dotýkal na přirození a rovněž jí pronikl nejméně jedním prstem do pochvy, kdy poškozená po odhrnutí jejího spodního dílu plavek se snažila ruku obžalovaného ze svého rozkroku odsunout, což se jí však i přes vynaložené úsilí nepodařilo, nakonec po opětovném volání o pomoc M■■■■ Š■■■■ rozepnula zip vstupní části stanové předsíně, načež obžalovaný

svého jednání zanechal a vyšel ven, po celou dobu si byl přítom vědom toho, že poškozená s jeho jednáním nesouhlasí, a tímto jednáním způsobil poškozené psychickou újmu,

tedy

jednak jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a spáchal uvedený čin jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží,
jednak neoprávněně vnikl do obydlí jiného a neoprávněně tam setrval a užil při činu násilí,

čímž spáchal

jednak zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2, písm. a) trestního zákoníku,
jednak přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku, § 43 odst. 1 tr. zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2(dva) roky.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému výkon trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 1(jednoho) roku.**

Odůvodnění:

Po provedeném dokazování dospěl soud ke shora rozvedeným závěrům, když dle zjištění soudu bylo bez jakýchkoli pochybností prokázáno spáchání celého rozsahu žalované trestné činnosti obžalovaným, a to na základě níže uvedených skutečností.

Věci obžalovaného se zdejší soud zabývá opakovaně.

Prvním meritorním rozhodnutím bylo usnesení zdejšího soudu ze dne 29.2.2016, kterým byla věc obžalovaného v hlavním líčení postoupena Městskému úřadu Jesenice k projednání přestupku, neboť soud uzavřel, že nejde o trestný čin.

V řízení předcházejícímu tomuto usnesení provedl soud řadu důkazů, zejména vyslechl obžalovaného, poškozenou, svědkyni M. Š., svědka M. A., svědkyni J. B., matku poškozené a jako svědka i policistu Š. T.; provedl listinné důkazy, přičemž obsah provedených důkazů téměř doslovně uvedl v odůvodnění usnesení. K podrobně popsané svědecké výpovědi policisty Š. T. však nadřízený soud uzavřel, že takový postup soudu odporuje zákonu, neboť pro takový případ je policejní orgán povinen sepsat úřední záznam o podaném vysvětlení či záznam o vytěžení, který soudu slouží jako podklad pro úvahu, jaký důkaz pro objasnění věci přichází v úvahu. Výslech policejního orgánu k tomu, co kdo mu k události na místě sdělil, a to bez ohledu na jeho procesní postavení, tudíž nemůže být podkladem pro rozhodnutí soudu.

Stížnostní soud ke způsobu hodnocení provedených důkazů soudem prvního stupně dále uvedl, že okresní soud se v rámci hodnocení důkazů zabýval pouze obhajobou obžalovaného, přičemž vzhledem k jeho tvrzením považuje jeho jednání za bagatelní. Jak se vypořádal s tvrzením poškozené, která situaci popsala odlišně, jak se vypořádal s výpověďmi svědků M. Š. a M. A., však z odůvodnění napadeného rozhodnutí

zřejmě není. Z odůvodnění napadeného usnesení nelze zjistit, jaké skutečnosti a proč vzal okresní soud za prokázané, nelze zjistit, co se podle prvního soudu na místě samém kritického dne stalo. Okresní soud v zásadě nabídl několik variant skutkového děje s tím, že zřejmě buď nepovažuje výpověď poškozené za věrohodnou, případně poškozenou popsané jednání považuje za jednání, jehož se obžalovaný měl dopustit v žertovném úmyslu polít ji vodou a dovozuje, že snad jen letmo při této hře poškozené odhrnul spodní kalhotky a letmo ji strčil prst do přirození (minimálně jednou) bez jakéhokoli sexuálního podtextu. Jestliže podmínkou pro postup podle § 222 odst. 2 tr. řádu je zjištění, že skutek se stal, ale není trestným činem, mohl by však být jiným orgánem posouzen jako přestupek, v tomto konkrétním případě je rozhodnutí prvního soudu minimálně předčasné, když dosud ani nezjistil, co se mezi obžalovaným a poškozenou odehrálo a ani jasně a logicky nevysvětlil, proč se o trestný čin nejedná.

Proto soud II. stupně z podnětu stížnosti státního zástupce napadené usnesení zrušil a zdejšímu soudu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Úkolem soudu prvního stupně v dalším řízení bylo znovu zhodnotit všechny v souladu se zákonem provedené důkazy postupem podle § 2 odst. 6 tr. řádu, vypořádat se nejen s obhajobou obžalovaného, ale též s tvrzeními poškozené a dalších svědků na místě tehdy přítomných, jakož i matky poškozené, takto zjištěný skutkový stav v souladu se zákonem posoudit po stránce právní, resp. uvést a vysvětlit, zda prokázané jednání naplňuje zákonné znaky trestného, či trestných činů, případně zda se o trestné činy či trestný čin nejedná a v žalovaném skutku by bylo možné spatřovat toliko přestupek, k jehož projednání není příslušný a současně při těchto úvahách nepřehlédnout výhrady státního zástupce a jeho připomínky k napadenému rozhodnutí, s nimiž se měl vypořádat.

Zdejší soud po tomto rozhodnutí nadřízeného soudu rozhodl v hlavním líčení dne 26.5.2016, aniž by dokazování jakkoli doplnil, naprosto shodně jako v předchozím případě, když věc obžalovaného opětovně usnesením postoupil označenému správnímu orgánu k projednání přestupku.

Ani toto meritorní rozhodnutí nebylo stížnostním soudem shledáno jako zákonné a bylo zrušeno. Nadřízeným soudem bylo konstatováno, že již v předchozím usnesení zdejší soud dospěl k závěru, že méně intenzivní vniknutí do stanu v žertovném úmyslu polít poškozenou vodou není tak intenzivní, aby se jednalo o trestný čin, a jde-li o žalovaný zločin znásilnění, prokázané jednání nenaplňuje znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu, a to z důvodů, které obžalovaný uvedl na svoji obhajobu, dále vzhledem k závěrům kriminalistické expertízy, lékařské zprávy ohledně poškozené, chování poškozené a její matky po činu. Vzhledem k tomu, že ani poškozená neshledala na obžalovaném známky sexuálního vzrušení, dospěl k závěru, že se jednalo jen o náhodný kontakt prstů obžalovaného s přirozením poškozené v rámci snahy obžalovaného poškozenou polít vodou. Proto již tehdy konstatoval, že jednání obžalovaného žádným trestným činem není, ale mohlo by být posouzeno jako přestupek, neboť k určitému zásahu do soukromí obydlí a osoby poškozené došlo, a proto věc postoupil k dalšímu řízení místně a věcně příslušnému orgánu. Krajský soud kromě procesního pochybení ve vztahu k výpovědi zasahujícího policisty Š [redacted] T [redacted], okresnímu soudu především vytkl, že se v rámci hodnocení důkazů zabýval pouze obhajobou obžalovaného, přičemž vzhledem k jeho tvrzení považuje jeho jednání za bagatelní. Jak se vypořádal s tvrzením poškozené, která situaci popsala odlišně, jak se vypořádal s výpověďmi svědků M [redacted] Š [redacted] a M [redacted] A [redacted], z odůvodnění napadeného usnesení nebylo zřejmé. Nebylo možné z odůvodnění usnesení zjistit, jaké skutečnosti a proč vzal okresní soud za prokázané, nebylo možné zjistit, co se podle okresního

soudu kritického dne na místě vůbec stalo. Okresní soud nabídl několik variant skutkového děje s tím, že zřejmě buď výpověď poškozené nepovažuje za věrohodnou, případně poškozenou popsané jednání považuje za jednání, jehož se obžalovaný měl dopustit v zertovném úmyslu polít ji vodou a dovozuje, že snad jen letmo při této hře poškozené odhrnul spodní kalhotky a letmo ji strčil prst do přirození bez jakéhokoli sexuálního podtextu.

Dále bylo konstatováno, že (jak již soud naznačil výše) první soud v dalším řízení nepřikročil k doplnění dokazování, což mu ostatně ani nebylo stížnostním soudem uloženo a ani strany žádné další důkazní návrhy nevznesly. Jde-li však o věcnou stránku, zjistil stížnostní soud, že i tentokrát je napadené usnesení nepřezkoumatelné a proto nemohlo i přes zjevnou snahu okresního soudu se s věcí vypořádat, obstát, neboť ani tentokrát se první soud nevypořádal s provedenými důkazy způsobem popsaným v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Tvrdí, že výpověď poškozené považuje za věrohodnou a nezjistil žádné skutečnosti, pro které by chtěla poškozená obžalovanému uškodit. Naproti tomu pak konstatuje, že má pochybnosti o tom, zda obžalovaný skutečně poškozené strčil prst nebo prsty do přirození. Následně tvrdí, že ve stanu kontakt proběhl jinak a méně násilně a intenzivně, než líčí poškozená, když ostatní důkazy její tvrzení nepotvrzují ani neprokazují. Zdůrazňuje, že poškozená mohla vnímat situaci tak, jak popsala, nicméně pod vlivem výchovného prostředí, ze kterého pochází, její sexuální nezkoušenosti, vlivem názorů svědkyně Š. a podnapilosti obžalovaného, mohla mít o události zkreslený úsudek stejně jako o jeho intenzitě, které za podpory svědkyně Š. následně své matky zveličila do obrovských rozměrů, přitom přiměřenou reakcí by spíše bylo obžalovanému vlepit facku, pokud by se choval nevhodně, ale přitom poškozená nejprve řešila kocoura, který utekl.

Stížnostní soud tedy klade otázku, zda je tedy poškozená podle okresního soudu věrohodná nebo není a zda lze její výpověď považovat za základ skutkových zjištění? Osahával obžalovaný poškozenou na noze, držel jí, strčil jí prst nebo prsty do přirození poté, co jí odhrnul kalhotky, volala o pomoc, zamkla se do stanu, plakala a byla rozrušená, jak poškozená tvrdí, kdo a proč volal policii, když podle tvrzení okresního soudu nebyl shledán u poškozené úmysl obžalovaného poškodit? Věří soud poškozené snad jen v tom, že byli ve stanu a utekl kocour nebo i v tom, že se ve stanu něco mezi ní a obžalovaným odehrálo, šlo skutečně jen o polévání vodou nebo došlo k jednání, které poškozená popsala v hlavním líčení?

Dle stížnostního soudu soud zdejší nejprve jasně konstatuje, že výpověď poškozené za věrohodnou považuje, vzápětí vyjadřuje pochybnosti, zda jí vůbec obžalovaný zasunul prst nebo prsty do přirození, přičemž zešíroka se vyjadřuje k tomu, jak poškozená pod vlivem kamarádky Š. a následně své matky událost zveličila do obrovských rozměrů. Stalo-li se tak bez konkrétní argumentace konkrétním obsahem svědeckých výpovědí a dalších důkazů, je uvedený závěr okresního soudu nepodloženou spekulací stejně jako závěr, že výpověď poškozené je ovlivněna prostředím, z něhož pochází, a to tím spíše, že ani uvedené tvrzení okresní soud nijak nevysvětlil s odkazem na konkrétní důkazy. Nadřízený soud dokonce přímo nabádá soud zdejší, aby věnoval pozornost spíše faktům vyplývajících z provedených důkazů než dojmům a pozornost by tak měl z hlediska ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu věnovat všem provedeným důkazům a nikoli jen těm, které podporují obhajobu obžalovaného, byť on sám v podstatě žádnou verzi události nepřinesl a neurčitě se vyjadřuje k tomu, co se asi mohlo odehrát.

Zdejšímu soudu bylo uloženo v dalším řízení znovu zhodnotit všechny provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu a vzájemných souvislostech, aniž by z provedených

důkazů vyvozoval závěry, které z nich nevyplývají a zároveň poukázal na ust. § 13 odst. 1 tr. zákoníku ve vztahu k zdejšímu soudem hojně citované zásadě ultima ratio, s odkazem na stanovisko trestního kolegia NS ČVR Tpjn 301/2012 a rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17.9.2015, sp. zn. 8Tdo 943/2015.

Soud tedy opětovně nařídil hlavní líčení, v němž byl dne 1.8.2016 vyhlášen rozsudek, jímž byl obžalovaný podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby, neboť soud dospěl k závěru, že žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, když opětovně podrobně popsal provedené dokazování, prakticky citoval výpověď obžalovaného, poškozené, svědkyně Š■■■■■, svědkyně A■■■■■, svědkyně B■■■■■, svědkyně T■■■■■ (ačkoli již v prvním zrušovacím rozhodnutí nadřízený soud tento důkaz označil na procesně nepoužitelný), důkazy listinné povahy včetně znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie a uzavřel, že obžalovaný se svým jednáním, které bylo nade vše pochybnosti prokázáno, nedopustil žádného trestného činu, ve vztahu ke zločinu znásilnění dle názoru soudu zejména vůbec nedošlo k naplnění subjektivní stránky tohoto trestného činu, neboť trestný čin znásilnění je trestným činem úmyslným, když ovšem úmysl obžalovaného nebyl prokázán a pokud jde o přečin porušování domovní svobody, uvedl soud, že je nezpochybnitelné, že stan i karavan jsou místy, kde je vykonávána domovní svoboda, a které jsou tedy obydlím ve smyslu trestního zákoníku. Z provedeného dokazování je zřejmé, že obžalovaný vstoupil do obydlí poškozené v přímé návaznosti na jeho předchozí jednání (ve snaze polít poškozenou), když poškozená vběhla do stanu před ním, přitom nechala zip otevřený a obžalovaný tak nemusel překonávat žádnou překážku, v objektu navíc setrval poměrně krátkou dobu v řádu několika minut. Soud tak konstatoval, že ačkoliv byly formálně naplněny znaky přečinu porušování domovní svobody, po zvážení všech podstatných skutečností a okolností případu dospěl k názoru, že na tento čin není z hlediska společenské škodlivosti možno nahlížet jako na trestný.

A ani toto rozhodnutí nebylo nadřízeným soudem k odvolání státního zástupce akceptováno, rozsudek byl zrušen a zdejšímu soudu bylo uloženo věc znovu projednat a to v jiném složení senátu. Výtky odvolacího soudu byly i v tomto případě prakticky totožné jako v předchozích dvou případech.

Okresní soud nejen že nerespektoval výtku soudu II. stupně o nepoužitelnosti úředního záznamu Policie ČR ze dne 21.7. a 22.7.2015, zejména pokud se v něm policisté vyjadřují k tomu, co jim kdo z přítomných osob na místě k události sdělil (což bylo okresnímu soudu vytknuto již v prvním rozhodnutí), ale nerespektoval ani jeho pokyny týkající se zákonného postupu při hodnocení důkazů, jak je zákonem upraven v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu.

Z napadeného rozsudku je tak dle odvolacího soudu zřejmé, že okresní soud opětovně akcentuje ve svých úvahách toliko skutečnosti, které prospívají obžalovanému, aniž by se důsledně vypořádal s provedenými důkazy, a to zejména s výpovědí poškozené, která sice shodně jako ostatní svědci nejprve popisovala událost s poléváním vodou, ale následně popsala jednání, které se poté odehrálo ve stanové předsíni a v karavanu, a to v době, kdy již obžalovaný u sebe konev s vodou neměl. Uvedla konkrétní okolnosti, včetně toho, jak obžalovaný za sebou stanovou předsíň zavřel, jak ji v karavanu chytil kolem pasu a druhou rukou ji hladil na noze, jak mu řekla, ať ji nechá a volala o pomoc, chtěla odejít, obžalovaný říkal: „ještě chvíli“, jak se nějak vytáhli ven, dostali se do stanové předsíň, ona chtěla utéci, ale zip byl zatažený, jak shodili toaletní papíry v předstanu, jak křičela o pomoc, aby jí M■■■■■pomohla a pořádně nic, obžalovaný ji držel okolo pasu a hladil jí druhou rukou na noze, potom jí zevnitř plavky stáhl ke kraji a strčil jí do přirození prst nebo prsty, když jí sahal na

přirození, snažila se mu tu ruku vytáhnout, ale jak ji držel, nešlo to, obžalovaný na to nijak nereagoval, a tak zase křičela o pomoc a říkala, ať ji nechá být. Pořád nic, a tak odhodila kočku a zavolala na M■■■■■, že utíká kočka, M■■■■■ přiběhla, odepla ten zip a obžalovaný rychle uskočil. Celé to trvalo 5 až 10 minut. Neví, proč to dělal, neví, zda byl vzrušený, myslí si, že ne. Když kocour utekl, M■■■■■ s obžalovaným ho hledali a ona se zamkla do stanu, resp. do karavanu, protože se bála. Pak se nemohla několik dnů pořádně vyspat, a když se z toho vzpamatovala, měla jít k soudu, tak zase byla v depresích.

I když tato výpověď, kterou poškozená učinila před soudem v hlavním líčení, je poměrně konkrétní, okresní soud tuto výpověď jako celek nijak nehodnotí a ve prospěch obžalovaného, který vlastně ani nenabídl jinou verzi skutkového děje, zdůrazňuje jen to, že poškozená je nezkušená a v době činu byla rozrušená, a proto má prokázané jen to, že k určitému doteku na intimních partiích poškozené pravděpodobně skutečně došlo, ale nejednalo se o úmyslné zasunutí prstů do pochvy poškozené, ale stalo se tak mimoděk v rámci polévání vodou. Navíc v jiné části odůvodnění poukazuje i na to, jak vlastně obžalovaný mohl vědět a poznat, že jde o vážně míněný nesouhlas, když byl v podnapilém stavu. Za tohoto stavu nelze hodnocení důkazů posoudit jinak, než jako jednostranné hodnocení důkazů, když nelze ani pominout, že pokud okresní soud důkazy hodnotil s odkazem na konkrétní provedené důkazy, pak jediné v části týkající se polévání poškozené a její kamarádky, což však není předmětem obžaloby. Napadené rozhodnutí tedy není výsledkem řádného zhodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. řádu, když okresní soud stejně jako v rozhodnutích předchozích upřednostňuje jen okolnosti, které prospívají obžalovanému a důkazy, které by byť jen částečně podporovaly výpověď poškozené, vykládá ve prospěch obžalovaného. Ani tentokrát tak okresní soud nezjistil skutkový stav, o němž nelze důvodně pochybovat.

Poté, co věc obžalovaného byla po posledním zrušovacím rozhodnutí přidělena k pokynu odvolacího soudu rozvrhem práce předsedovi senátu 2T, byly strany vyzvány k vyjádření o postupu dle § 219 odst. 3 tr. řádu. Státní zástupce i obžalovaný poté dali výslovný souhlas s tím, aby po změně složení senátu předseda senátu v hlavním líčení přečetl podstatný obsah protokolu o hlavním líčení, včetně v něm provedených důkazů (obžalovaný s douškou, že skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem v předchozích hlavních líčeních).

Soud tedy na podkladě obsahu protokolu o hlavním líčení dospěl ke skutkovým závěrům obsaženým ve výrokové části tohoto rozsudku, přičemž vyšel ze všech již shora označených důkazů, které soud popsal již ve svých předchozích rozhodnutích a koneckonců i soud nadřizený. Pokud tak má soud hodnotit provedené důkazy způsobem neodporujícím zákonu ve smyslu ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, musí na jednu stranu postavit poněkud mlhavou a nekonkrétní obhajobu obžalovaného a na druhou stranu výpověď poškozené a navazující důkazy nejen výpověďmi slyšených svědků (vyjma uvedeného policisty), ale i důkazy povahy listinné.

A má-li soud odpovědět na dotazy kladené již dříve nadřizeným soudem, musí uvést, že vskutku nebyl kladem rovnoměrný důraz na hodnocení nejen výpovědi obžalovaného, ale i poškozené. Na rozdíl od předchozích rozhodnutí má soud nyní za to, že svědectví poškozené věrohodné je. Nejen proto, že je v podstatných bodech prakticky souladná s obhajobou obžalovaného a je dostatečně konkrétní v bodech důležitých pro rozhodnutí soudu, jak to vyplývá z její citace na str. 5 a 6 tohoto rozsudku, přičemž obžalovaný vskutku nenabízí jiný průběhový děj než poškozená, - v předsínce byl asi 10 vteřin, s poškozenou stáli v předsínce, něco si povídali, on ji pravou rukou držel, ona stála čelem k němu a on jí držel kolem pasu,

pravou rukou ji tiskl a levou ji chtěl polít, šlo o zmáčknutí, nepamatuje si, že by strkal ruku do kalhotek poškozené nebo že by měl prsty v pochvě poškozené, ale možná tam zavadil, ale vědom si toho není, ale i s výpovědí svědkyně Š [REDAKCE] - když byla svědkyně ve stanu, tak slyšela, jak poškozená několikrát volá o pomoc a že uteče kočka a také říkala „pust' mě“, viděla odcházet obžalovaného z předstanu, poškozená se poté zamkla v karavanu a svědkyně za ní došla, ať otevře, ptala se jí, co jí je a ona se rozbředla a začala volat mámě, a když volala mámě, tak řekla, že jí obžalovaný strčil prsty do vagíny, když před tím popisovala průběh večera shodně jako poškozená, svědka A [REDAKCE], který viděl vstupovat obžalovaného do předsíně, neviděl, jestli za sebou obžalovaný ten zip zavřel, viděl, že ho někdo zavřel, ale neví kdo, slyšel jednou nebo dvakrát, jak poškozená obžalovanému říká, ať ji nechá být, když potom viděl, že zip otevřela Š [REDAKCE] a konečně i s výpovědí matky poškozené, která potvrdila, že v rozhovoru byla poškozená uplakaná a následně jí řekla, že obžalovaný něco udělal a na její dotaz jí pak řekla, že jí obžalovaný do přirození strčil prst nebo prsty.

Již z těchto důkazů jednoznačně vyplývá, že obžalovaný jednal způsobem popsaným ve výrokové části tohoto rozsudku, nehledě ani na okolnost předchozí konzumace alkoholu obžalovaným, což jistě mohlo zkreslit vnímání situace obžalovaným (ještě v 14:30 hod. dne 21.7.2015 činila hladina alkoholu v jeho dechu 0,94 promile), jak to ostatně vyplynulo ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie vypracovaného k osobě obžalovaného, aniž by ho to pochopitelně jakkoli vyvíňovalo ze spáchané trestné činnosti. Z lékařské zprávy o provedeném gynekologickém vyšetření poškozené ze dne 21.7.2015 bylo sice zjištěno, že zevní rodidla byla bez poranění, hymen intaktní bez poranění, konečník bez poranění, nebyly žádné známky proniknutí do pochvy, to ovšem neznamená, že by to jakkoli vylučovalo jednání obžalovaného, spočívající v doteku/dotecích prsty pohlaví poškozené a zasunutí jen jediného prstu do pochvy poškozené. Je rovněž pravdou, že ani ostatní listinné důkazy přímo obžalovaného ze stíhaného jednání neuvěřují, je však třeba upozornit na fakt, že soud vyšel při skutkových závěrech toliko z bezpečně prokázaných skutečností (např. pokud jde o místo spáchaní trestné činnosti) a nad rámec provedených důkazů nečiní žádné další závěry.

Dle skutkových zjištění soudu tedy bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že obžalovaný dne 21.07.2015 v době kolem 11:00 hod. v areálu autokempu [REDAKCE] v [REDAKCE], část [REDAKCE], ul. [REDAKCE], okr. [REDAKCE], vstoupil bez svolení poškozené přes stanovou předsíň, jejíž vchod za sebou uzavřel na zip, do karavanu v jihozápadním rohu areálu za poškozenou N [REDAKCE] B [REDAKCE], nar. [REDAKCE], která zde byla sama, uchopil ji kolem pasu, na což mu poškozená opakovaně řekla, aby ji pustil, on na to ale nereagoval a začal ji hladit jednou rukou po noze, zatímco druhou rukou ji stále držel, kdy poškozená opakovaně projevila nesouhlas s jednáním obžalovaného, a to jak verbálně, tak i snahou vzdálit se od obžalovaného, ač jí obžalovaný stále držel, poté se obžalovaný s poškozenou za jejího stálého držení dostal do stanové předsíně, zde ji jednou rukou držel kolem pasu a druhou ji hladil po noze, během toho na něj poškozená křičela, ať ji nechá být a volala opakovaně o pomoc na svoji kamarádku M [REDAKCE] Š [REDAKCE], na její volání však obžalovaný nereagoval, přitisknutý po celou dobu k jejím zádům a za stálého držení jednou rukou kolem pasu jí druhou rukou odhrnul spodní díl plavek v oblasti rozkroku a prsty se jí dotýkal na přirození a rovněž jí pronikl nejméně jedním prstem do pochvy, kdy poškozená po odhrnutí jejího spodního dílu plavek se snažila ruku obžalovaného ze svého rozkroku odsunout, což se jí však i přes vynaložené úsilí nepodařilo, nakonec po opětovném volání o pomoc M [REDAKCE] Š [REDAKCE] rozeplula zip vstupní části stanové předsíně, načež obžalovaný svého jednání zanechal a vyšel ven. Závěr, že obžalovaný tímto jednáním způsobil poškozené psychickou újmu, je nasnadě z výpovědi poškozené a její matky, nicméně to nemá na

posouzení jednání obžalovaného až tak významný vliv, např. pokud by mělo jít o následek předpokládaný ust. § 185 odst. 1, odst. 3, písm. c) tr. zákoníku.

Skutečnost, že vniknutí obžalovaného do stanové předsíně a karavanu poškozené vykazuje znaky přečinu porušování domovní svobody ve smyslu ust. § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku konstatoval zdejší soud již ve svém předchozím rozhodnutí a ani nyní nemá na tomto závěru cokoli měnit, neboť bylo prokázáno, že obžalovaný neoprávněně vnikl do prostoru sloužícího k bydlení, tedy do obydlí poškozené a neoprávněně tam setrval, přičemž tak učinil za prokazatelného užití násilí na poškozené.

Pokud jde o trestný čin znásilnění, bylo již odvolacím soudem naznačeno, že vzhledem k rekodifikaci trestního práva hmotného provedené ke dni 1.1.2010 zákonem č. 40/2009 Sb. (trestní zákoník) a vzhledem k ust. § 13 odst. 1 tr. zákoníku, podle něhož je trestným činem protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně, je nyní pojetí trestného činu chápáno jako formální pojetí trestného činu naplněním jeho znaků uvedených v trestním zákoníku jednáním pachatele takového jednání. Proto srovnání předchozí právní úpravy obhajobou ve vztahu k trestnosti činu obžalovaného za situace, kdy materiální znak trestného činu byl zákonodárcem opuštěn a zákon pak připouští korektiv toliko posouzením společenské škodlivosti jednání pachatele v intencích ust. § 12 odst. 2 tr. zákoníku, nemůže mít vliv na posouzení jeho jednání jinak, než ve smyslu zákonné úpravy účinné v době spáchání trestného činu, tedy podle ust. § 185 tr. zákoníku.

Přitom zákonodárce právní konstrukcí obsažené v ust. § 185 odst. 2, písm. a) tr. zákoníku zakotvil trestnost jednání pachatele trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti postihem jednání, které je spácháno jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží.

Takovým jednáním se podle trestněprávní teorie a soudní judikatury rozumí takový styk, při jehož realizaci dochází k situaci srovnatelné s tou, jaká nastává u soulože. Rozhodná je tedy srovnatelnost provedení, a proto musí být jiný pohlavní styk srovnatelný se situací, při níž dochází ke spojení pohlavních orgánů muže a ženy. Jestliže se u soulože předpokládá současné spojení pohlavního orgánu muže a ženy, pak srovnat s tím lze situace, kdy do pohlavního orgánu ženy neproniká pohlavní úd muže, ale tato situace je simulována jiným mechanismem, např. jazykem, prsty, jiným předmětem. Srovnatelný způsob se souloží zde spočívá v tom, že se simulovaným mechanismem navozuje situace stejná, jako když do vagíny (pochvy) ženy pronikne mužský pohlavní úd. To tedy znamená, že je tento mechanismus schopen vyvolat stejný účinek, jako kdyby o takovou simulaci nešlo a jednalo by se o skutečnou soulož. O takový způsob se jedná např. tehdy, když jde o stimulaci mužského pohlavního orgánu v ústech pachatele (srov. R 25/2010). V této souvislosti je totiž nutné připustit, že pohlavní dráždění vzniká bez ohledu na to, zda jde o skutečný úd či jeho přiměřenou náhražku. Často totiž žena nedokáže v případě soulože sama ani rozlišit, čím bylo do jejích pohlavních orgánů vnikáno, neboť tyto orgány takovou rozlišovací schopnost nemají. K obdobné situaci dochází v případě mužského pohlavního údu, který je při souloži zasouván do pochvy (vagíny) ženy, a proto, aby nastal účinek srovnatelný tomu, k jakému dochází v případě soulože, může být namísto vnikání do pochvy použit způsob, při němž nejde o ženské pohlavní orgány, ale jinou srovnatelnou část těla (ženy nebo muže). Na základě tohoto vymezení se za jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží považuje zejména orální pohlavní styk (felace či cunilinctus), anální pohlavní styk (coitus analys), ale může sem patřit i zasouvání jiných předmětů (tzv. robertků apod.) do

ženského pohlavního ústrojí, event. další způsoby srovnatelného použití předmětů sloužících jako náhražky pohlavních orgánů (srov. např. TR NS 68/2010-T 1312.). Za jistých okolností, při hlubokém vnikání prstů do pochvy ženy, lze i při této praktice dovést srovnatelnost provedení i účinku, jako je tomu u soulože, což nevylučuje i tento mechanismus provedení pohlavního styku považovat za srovnatelný se souloží. Mohou však existovat i takové případy, že tento mechanismus podobnost soulože nenavodí např. v důsledku malé intenzity v případě jen povrchového osahávání genitálu ženy spojené s nevýznamným krátkodobým a povrchním vniknutím. To souvisí i s tím, že tyto případy je velmi obtížné od běžného osahávání odlišit. Bude proto nutné vždy zvážit konkrétní okolnosti a v každém případě pečlivě posoudit, zda se jedná o situaci srovnatelnou se souloží (srov. TR NS 35/2007-T 990.) – viz. komentář C.H.Beck, Trestní zákoník (EVK), 2.vydání, 2012, s. 1835 - 1849.

Vzhledem k těmto obecně přijímaným zásadám a citované soudní judikatuře soud splnil svou povinnost zvážit konkrétní okolnosti a pečlivě posoudit, zda se v projednávané věci jedná o situaci srovnatelnou se souloží a dospěl k závěru, že pokud obžalovaný jednal tak, že nikoli jednorázově, ale opakovaně hladil poškozenou jednou rukou po noze, zatímco druhou rukou ji stále držel kolem pasu a za tohoto držení jí druhou rukou odhrnul spodní díl plavek v oblasti rozkroku a prsty se jí dotýkal na přirození a rovněž jí pronikl nejméně jedním prstem do pochvy, nešlo o jakési nahodilé počínání, ale jednoznačně sexuálně motivované jednání, směřující evidentně nejen k osahávání poškozené, ale jejímu sexuálnímu dráždění prsty a proniknutí nejméně jednoho z nich do pochvy poškozené a pak ani skutečnost, že nedošlo k poranění zevních rodidel, či konečníku a hymen poškozené byl intaktní, nemůže vést k závěru, že takové jednání nemá povahu jednání, kterým pachatel jedná jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží. Z tohoto lze dovést, že na trestnost jednání obžalovaného nemají obhajobou zmiňované okolnosti žádný vliv, mají však vliv na posouzení ukládaného trestu.

Při úvaze o druhu a výměře trestu soud posoudil tedy povahu a závažnost trestného činu z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu a jeho následky, okolnosti, za kterých byl čin spáchán, osobu pachatele, míru jeho zavinění a jeho pohnutky, polehčující a přitěžující okolnosti; přihlédl též k osobním a rodinným poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života, k jeho chování po činu a dospěl k závěru, že uložení velmi mírného podmíněného trestu odnětí svobody, je zcela namístě, neboť dosud nejsou žádné informace o odsouzení dotyčné osoby. Soud se domnívá, že uložení trestu odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby (2 roky až 10 let), a pohružka výkonem tohoto trestu bude mít na obžalovaného dostatečný výchovný vliv, neboť se zjevně jednalo o ojedinělý excés, který však měl fatální důsledky pro rodinný a osobní život obžalovaného; trest je v této výměře obžalovanému ukládán i vzhledem k delší době, která uplynula od spáchání trestného činu, jako prakticky nejmírnější možný, a to i když se obžalovaný k trestné činnosti nedoznal (což vylučuje užití ust. § 58 odst. 1 tr. zákoníku), přičemž délka zkušební doby byla soudem volena rovněž na samé spodní hranici zákonné výměry, která činí 1 rok až pět let, neboť tato nejkratší možná doba bude dle zjištění soudu dostatečná pro to, aby se mohl přesvědčit o nápravě obžalovaného, kterou prokáže vedením řádného života na svobodě a po jejím skončení tak dosáhne osvědčení s účinkem zahlazení odsouzení.

Pokud jde o druh trestu, který byl obžalovanému uložen, byl mu jako takový uložen podle toho zákonného ustanovení, které se na dva sbíhající se trestné činy obžalovaného vztahuje jako nejpřísněji trestné, jímž je ust. § 185 odst. 2 tr. zákoníku, jak to soudu ukládá ust. § 43 odst. 1 tr. zákoníku, tedy jako trest úhrnný.

Vzhledem k absenci návrhu poškozené na náhradu škody, která před zahájením dokazování výslovně uvedla, že žádnou náhradu škody nepožaduje, soud o nároku na náhradu škody v rámci adhezního řízení nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu Praha – západ. Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 15. listopadu 2016

JUDr. Tomáš Jureček, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Nykodýmová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28.2.2017 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28.2.2017, čj. 13To 67/2017-318
Doložku připojila dne 24.4.2017 Růžena Kalinová